

[Jørgen Jørgensen.]

ens for Kvinder og Mænd. Vi er ogsaa Tilhængere af, at man aabner Mulighed for, at den enkelte Aldersrentenyder kan have en større Indtægt, uden at dette faar Indflydelse paa Aldersrentebeløbet. Jeg mener, det er i høj Grad ønskeligt, set fra alle Synspunkter, at man ikke svækker Interessen hos den enkelte Aldersrentenyder for længst muligt at deltage i Produktionslivet. Dette er i Samfundets Interesse, og det er i saa høj Grad ogsaa i det enkelte Menneskes Interesse længst muligt at være med i Arbejdet, naar den paagældende har Kræfter til det, og det virker i høj Grad urimeligt for mange Aldersrentenydere, der blot har en ringe Indtægt, at dette skal medføre, at Aldersrenten sættes tilsvarende ned. Det er altsaa et Omraade, hvor vi er meget villige til at foretage Ændringer i de nugældende Bestemmelser. Da vi i sin Tid fastsatte dem, mente vi, det under de daværende Forhold kunde være rimeligt — og det skete jo med Tilslutning fra praktisk talt hele Rigsdagen —, men Forholdene er ændret siden da, og det maa vist nu være rimeligt, at man aabner Mulighed for, at Aldersrentenydere kan have en betydelig større Indtægt, før det faar Indflydelse paa Aldersrenten i Form af en Nedsættelse af denne. Vi er ogsaa Tilhængere af, at der bør være en Forskel, alt efter som den paagældende Indtægt er Arbejdsfortjeneste eller anden Indtægt, idet vi mener, at saafremt det er anden Indtægt, bør det Beløb, man tillader den paagældende at have i Indtægt, uden at det faar Indflydelse paa Aldersrenten, være mindre, end hvis det drejer sig om Arbejdsindtægt.

Altsaa paa dette Omraade, med Hensyn til en Begunstigelse af de Aldersrentenydere, der har Mulighed for en Indtægt, enten den nu hidrører fra Arbejde eller fra Renteindtægt af opsparet Kapital, er Forslaget ikke væsensforskelligt fra det, vi har opstillet i vort Program.

Hvad angaar de personlige Tillæg, vilde jeg være betænkelig ved, om man gjorde det vanskeligt for Kommunerne at kunne disponere over for de enkelte foreliggende Forhold, som de nu anser for mest ønskeligt. Jeg tror, det alligevel vil vise sig paa Grund af saa mange forskellige Forhold, at det er nødvendigt for en Kommunalbestyrelse, der paa forsvarlig Vis vil kunne paatage sig Ansvaret for Lovens Administration, at der er visse Beløb til fri Raadighed, som kan anvendes i de særlige Tilfælde, som kan indtræde. Der er for øvrigt i Forslaget, som det her foreligger fra Socialdemokratiets

Side, givet Udtryk for, at man ved Siden af at fastlægge en Del af de Beløb, der nu kan anvendes som personlige Tillæg, skulde have Muligheder for at yde andre frie Tillæg som Hjælpeløshedstillæg. Hele Spørgsmaalet om de personlige Tillæg vil jeg gerne være med til at drøfte, men jeg mener stadig, at man maa søge at bevare en vis Frihed for Kommunerne til at kunne disponere over disse Beløb. Det er ogsaa min Opfattelse, at det er rent undtagelsesvis, Kommunerne ikke anvender disse Beløb i deres fulde Udstrækning, saafremt der paa det paagældende Sted virkelig er Trang til Stede.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen nævnte, at der havde været Spørgsmaal fremme om, at man eventuelt ved en Revision af Aldersrentelovgivningen skulde ændre Aldersgrænsen fra 60 Aar til en højere Alder, at man skulde søge at vende tilbage til den Aldersgrænse, som vi havde indtil for faa Aar siden. Der kan gives mange Grunde til at overveje dette Spørgsmaal, og det ærede Medlem gav selv nogle Grunde derfor, men jeg forstod ogsaa paa det ærede Medlem, at han ikke afviste en Drøftelse af Spørgsmaalet under Forudsætning af, at der for Fremtiden var bedre Muligheder for Beskæftigelse for de paagældende Aldersklasser. Jeg mener ogsaa, at det er et Problem, man ikke kan lade ligge paa et Tidspunkt, hvor de ældre Aldersklasser bliver forholdsmæssig talrige i Forhold til den samlede Befolkning, og hvor Beskæftigelsesmulighederne formentlig vil være noget anderledes end paa det Tidspunkt, da vi gennemførte en Nedsættelse af Aldersgrænsen fra de 65 til de 60 Aar.

En Overvejelse af en Række af de Ting, der staar i Forbindelse med Aldersrentelovgivningen og Invalidere Lovgivningen i en Kommission, synes jeg i og for sig ogsaa kan være ønskelig. Under en eller anden Form maa disse Ting grundigt gennemgaaes. Det er virkelig meget vigtigt, hvordan vi stiller os over for de Mennesker, det her drejer sig om, og det gælder ikke mindst for Invaliderne. En stor Del af de Mennesker, der oppebærer Invalidere, er Mennesker i en forholdsvis ung Alder, der har et langt Liv foran sig. Det er meget nødvendigt, at alle Muligheder bliver undersøgt, for at disse Mennesker kan komme ind i og gøre Nytte i Produktionen, baade for deres egen Skyld og for Samfundets. Jeg vil tro, at der vil kunne findes Muligheder for Uddannelse, og for at de kunde gøre Fyldest paa specielle Omraader af Produktionslivet, som vilde være meget tilfredsstillende baade for den paagældende og for Samfundet. Derfor